

GALERIA MARC DOMÈNECH

Nota de Premsa

“Joaquim Chancho. Anys 70”

[18 Abril – 07 Juny 2024]

Aquesta és la primera exposició que la Galeria Marc Domènech dedica a l'artista Joaquim Chancho (1943). Més d'una trentena de peces, entre pintures i papers, han estat triades per revisar l'obra que l'artista va realitzar durant la dècada dels anys 70. Moltes d'elles no havien estat mai exposades abans i tracen un recorregut complet per totes les investigacions formals que l'artista va engegar en un període que ell mateix descriu com “una època de gran intensitat en el treball i també d'una gran radicalitat.”¹ Malgrat les grans exposicions celebrades per les galeries Artur Ramon i René Metràs, els anys 1975 i 1976 respectivament, i les retrospectives més recents, l'obra de Chancho d'aquest moment encara roman molt poc coneguda per bona part del públic. Aquesta és doncs la primera vegada en més de quaranta anys que s'organitza una exposició exclusivament plantejada per a examinar i analitzar les obres d'una dècada tan rellevant en la seva evolució artística i que ens exhorta a dedicar-li l'atenció que mereix.

La dels 70 és una obra essencialment auto-referencial que pivota a l'entorn dels corrents minimalistes que a partir dels anys 60 es van anar estenent per Europa i Amèrica i que molts artistes Catalans van abraçar per a proposar una alternativa a l'informalisme. Les obres que Joaquim Chancho produeix durant aquesta dècada podrien semblar d'entrada emocionalment neutres, però a conseqüència de l'ús del traç pictòric gestual, tret característic en moltes de les seves obres d'aquest període i que podem apreciar en obres com *Espai quadriculat i tacat* (1973) o *Sense títol* (1973), Chancho aconsegueix trencar amb la rigidesa conceptual del traç lineal pur sobre fons monocroms dotant les seves obres de més expressivitat. Com si encara es resistís a deixar-se anar totalment vers les limitacions imposades per les acotacions, les sèries i les seqüències, l'artista incorpora, en moltes d'aquestes obres, el gest amb la finalitat de generar una dialèctica entre un procés normatiu i un altre més aleatori i instintiu, el del traç directe.

La necessitat de despullar l'obra de qualsevol referent naturalista i de centrar-se en els mínims elements indispensable per aconseguir els seus objectius, arriba fins i tot a condicionar la tria de colors, reduint-los, com l'exposició demostra, al blanc, el vermell i el negre. De fet, aquest darrer és per a l'artista “el color del despullament que es fa necessari en els moments d'excés de referències. Quan hi ha massa distraccions o excessives sobreexposicions hi torno inevitablement (...) és un color d'introspecció per retornar al buit, que no significa el no-res, sinó que és un estat interior”²

L'interès per les seqüències i la fixació per les línies verticals, horitzontals i diagonals, es complementa amb alguns dels pocs *collage* que ha realitzat al llarg de la seva carrera i que contribueixen a refermar la radicalitat plàstica que amera tota aquesta etapa. *Horitzontals amb*

¹ “Converses. Joaquim Chancho i Teresa Blanc” a *Joaquim Chancho. Prospectiva 1973-1003*, Cat. Expo., Tecla Sala, L'Hospitalet de Llobregat, 2005

² “Converses. Joaquim Chancho i Teresa Blanc”, Op. Cit.

cinta adhesiva (1976) n'és un clar exemple. De la mateixa manera, els procediments serigràfics, els desdoblaments, les repeticions, les acotacions, les lleugeres variacions cromàtiques, la multiplicació de capes pictòriques, els signes cal·ligràfics, tots aquests elements formen part del seu concís lèxic d'aquesta època i es converteixen en la base del seu futur desenvolupament artístic.

“Joaquim Chancho. Anys 70” s'emmarca a més en el context d'una sèrie d'exposicions que darrerament la galeria està organitzant amb la finalitat de revisar la producció artística dels anys 70. En el cas de Joaquim Chancho, tal i com Frederic Montornés escriu en el text del catàleg, respon també al fet que ens permet “observar amb uns altres ulls una etapa (...) en que l'artista planta la llavor d'una obra que, com la seva, advoca obertament pel caràcter bidimensional de la superfície pictòrica, es desenvolupa en sèries de transformacions lineals de seqüències successives, es compromet amb la geometria tant des del punt de vista formal com conceptual i s'esmerça en mostrar l'estructura interna, l'interior de les coses o l'interior de la pintura; perquè es tracta del període de temps en que obre les portes a l'arribada dels primers elements sígnics i cal·ligràfics, tan característics del seu lèxic.”

Biografia

Joaquim Chancho neix a Riudoms el 1943. Comença el seu aprenentatge artístic a l'Escola del Treball de Reus l'any 1960 i de seguida s'incorpora a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona on realitza una pintura figurativa amb elements constructius. Després d'un breu període *informalista*, l'any 1970 viatja a París becat per la Fundació d'Art Castellblanch i comença a combinar la geometria amb el gest. L'any 1973 rep una beca de la Fundació Juan March de Madrid. La seva pintura comença a incorporar transformacions lineals a base de seqüències i sèries d'elements sígnics i cal·ligràfics. Durant la dècada dels 80 passa un època de crisi en la que realitza els anomenats ‘Treballs de Taula’ abandonant els suports tradicionals de paret. L'any 1987 inicia la col·laboració amb l'Escola Eina de Barcelona que s'allargarà fins el 1997. El 1993 és doctorat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i comença la seva activitat com a professor titular de Belles Art en aquesta universitat. Cap a finals dels 90 es succeeixen nombroses mostres institucionals i en galeries privades, tant individuals com col·lectives, com MACBA (Barcelona), Centro de Arte Caja de Burgos (Burgos), Tecla Sala (L'Hospitalet de Llobregat), Fundació Caixa Tarragona (Tarragona), Fundació Vilacasa (Barcelona). El 2000 entra com a Catedràtic de Pintura a la Facultat de Belles Arts per la Universitat de Barcelona. En l'actualitat continua treballant en el seu taller de El Pla de Santa Maria (Tarragona).